

Vzemi si čas, ne življenja

Prometne nesreče na naših cestah, seveda ne le na naših, morda je na teh naših cestah zaradi rastočih krvavih rekordov le bolj očitno, se nemalo krat dogodijo bolj iz neznanja, kot pa zaradi nepredvidnosti. Ko nekdo začne prehitovati kolono, se navadno za njim »vsujejo« še drugi vozniki. Nič neobičajnega ni, da se prvi, kadar vidi, da mu

nasproti drvi vozilo, zrine v prazen prostor med dvema voziloma v koloni. Tisti za njim pa se znajdejo v izredno neugodni situaciji. Seveda ne samo tisti za njim, ampak tudi ta, ki vozi nasproti.

Potem sledijo hitra zaviranja. Če so zavore v redu in cesta suha se tako skupinsko prehitovanje morda konča brez hujših

posledic. Če pa je cesta mokra, potem je seveda nemalo krat precej drugače.

**Svet za preventivo
in vzgojo
v cestnem prometu SRS**

DOBER DAN NAŠ OBČAN

Miha Demšar

Pred spomenik Borisa Kidriča so prišli s tovarišico učiteljico. Bilo je pred dnevom mrtvih, prižgali so sveče, obudili spomine pred Kidričevim spomenikom, grobnico herojev in še marsikje širom Ljubljane. In med temi osnovnošolčki je bil tudi Demšarjev Miha.

– Zakaj si prišel sem, Miha?

– No, zakaj. Saj veste, jutri je dan mrtvih.

– Pa veš, kdo je bil ta mož?

– Vem, Boris Kidrič. Heroj, pa sodelavec maršala Tita.

– In kako je kaj v šoli, Miha?

– Kar gre.

– Kako gre? S kakšnim pa si zdelal lani?

– S prav dobrim.

– Kaj pa najraje počneš, ko nisi v šoli. Igraš nogomet?

– Jok, to pa ne. Najraje se vozim s kolesom...

Pogovor je za hip pretrgal kolesar, starejši možakar, ki se je ravno pripeljal mimo. Izkazalo se je namreč, da je nič manj kot Mihov dedek. In če na cesti srečaš dedka in to še na kolesu, je pa res vredno nekaj trenutkov pozornosti.

– Pa se ne bojiš voziti po teh naših cestah?

– Ah, kje pa. Saj se vendar znam voziti. Pa tudi domačih ni nič strah, tudi vedo, da se znam voziti. Pa z dedkom se večkrat skupaj peljava kam. Oba se rada prevažava s kolesom, veste.

Pa srečno Miha, korajža velja, na cesti pa še kanček zdrave pameti, pa boš res odnesel zdravo kožo na teh naših norih cestah.

M. Pirjevec

DOGOVORI

Gradišče 10, p. p. 101 – Telefon: 28-257 in 28-258
– Izdaja štirinajstredno – naklada 16.500 izvodov

Izdajateljski svet:

Lojze Cepuš – predsednik, člani: Jana Taškar, Dane Robida, Ivo Bogataj, Pavle Pensa, Karel Destovnik, Franc Boštjančič, Ida Rebolj, Dušan Trotošek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR:

Zvone Kržnik (glavni urednik), Mišo Javornik (odgovorni urednik), Sonja Seljak (sekretar uredništva), Matija Čož (tehnični urednik), Artur Borja, Bogdan Pogačnik

Rokopisov ne vračamo.
Tisk: ČGP »Delo« Ljubljana 1

Ljubljanska razglednica

Marxov trg, to je trg pred sodno palačo, najbrž poznate. Vsak dan jo mahate preko tega trga. Nekega dne se ustavite in si malo pogledajte okoliške zgradbe. Malce slabo se vidi zaradi neustreznega drevja v parku, toda kmalu boste opazili, da imajo vse starejše hiše na vogalih stolpiče. Park je projektiral po potresu arhitekt Fabiani in naj bi bil središče popotresne Ljubljane, stolpiči pa so miniaturni posnetek mnogostolpne tedanje prestolnice slovanstva – Prage.

Kotiček uredništva

Prav vsakemu izmed nas, pa naj si to prizna ali ne, srce hitreje zablje, ko opazi, da so njegova prizadevanja rodila sad. To se dogaja tudi tvorcem naših Dogovorov, ko smo opazili, da je rubrika, ki smo jo zastavili dokaj skromno, v polni meri zaživela. No, mogoče je ta trditve malce preoptimistično obarvana pa vendar kaže, da je bila še kako dobrodošla.

Govorim o rubriki »Zakaj tako«. Drobna in skrita je imela svoj prostor na predzadnji strani. Po malem smo vsi nanjo gledali z nezaupanjem, saj bi se prav lahko izrodila v slepo kritiziranje, požitkovanje – skratka, prav lahko bi zgrešila svoj namen, tak kot smo ji ga namenili.

Pa se je zgodilo prav nasprotno. Za vsako številko Dogovorov je prišlo vsaj po eno, včasih pa tudi po več pisem, kjer smo se (mi kot občani) spraševali čemu določene stvari urejamo tako oziroma čemu ne delujemo tako kot bi morali in v vsakem pismu ali dopisu je bila izražena skrb za skupno, za družbeno korist. Bodisi z vidika ohranjanja čistega okolja ali kaj drugega. In smo se temu odzvali tudi v uredništvu. Polzku-sili smo poiskati tudi odgovore na ta vprašanja. Prvega smo našli v prejšnji številki, drugi je objavljen v današnji; zastavili smo si nalogo, da kolikor bo to v naši moči, nobeno tako vprašanje ne bi smelo ostati brez odgovora.

Toliko o tem. In ker smo že pri načrtih, kako bi Dogovori še bolj izpolnjevali svojo družbeno nalogo še nekaj o rubrikah, ki jih kanimo upeljati. To pravzaprav ne bo nekaj izvirno novega, le poseben poudarek bomo dajali naslednjim področjem:

– v rubriki »Krešemo mnenja« pozivamo vse delegate in delegacije, da se v njej oglasijo s svojimi razmišljanji in stališči o problematiki, ki je tisti čas na dnevnem redu občinske skupščine. Posebno je zaželeno, zaradi vseh nas, da to rubriko karseda okrepimo; naj postane

prostor, kjer se bodo soočala mnenja in stališča o vsakršni družbeni problematiki, o kateri kot družba, prek svojih delegatov, odločamo – odločamo o svojih bodočih ravnanjih, svojem bodočem življenju.

– v rubriki »Vprašanja delegatov in odgovori nanje« bomo zasledovali usodo delegatskih vprašanj in objavljali odgovore pristojnih ali pa se skupaj spraševali čemu jih ni.

– rubrika »Usoda skupščinskih odločitev« bo pa verjetno najbolj problematična. To predvsem zato, ker se rezultati določenih odločitev lahko opazijo šele po določenem obdobju čez nekaj mesecev, leto ali še več. Pa vendar je v našem interesu, da vemo, kaj se z njimi dogaja, saj nas vse, tako ali drugače, ene bolj, druge manj, zadeva, se z njimi srečujemo – pač z njimi živimo.

– pa še rubrika »Kaj in kje žuli nas, potrošnike« v kateri naj bi, (pesniško rečeno) sedali za isto mizo vsi kot potrošniki ali trgovci izdelovalci ter serviserji. V njej bi se grajali, hvalili, se branili in zahtevali zato, da bi uskladjili tako želje kot možnosti za to, da bi, v končni posledici prek kvalitetnih izdelkov, dobre založenosti njih na trgovinskih policah ter takih in takšnih servisnih storitev, kot si jih želimo, ugodneje rešili svoj vsakdan. Tej rubriki bo v neprecenljivo pomoč sodelovanje vseh, posebno pa še potrošniških svetov pa tudi druge strani: industrije, trgovine ter serviserjev, njim samim pa bo ta rubrika ponudila možnost njihove afirmacije (uvajavitve), uresničevanje želja in usklajevanja potreb.

Vsemu naštetemu se, v tej obliki, reče zaenkrat vsebinska zasnova. Od vseh nas pa bo odvisno, če bomo lahko čez, denimo, leto dni ugotovili, da nam je vsebina teh rubrik pomagala – v končni posledici, da ne naštevamo vsega, bolje, tvorje in ugodneje živeti.

Odgovorni urednik

zakaj tako?

Do izselitve je še daleč

Pred kratkim je v uredništvo prispelo pismo s tole vsebino: »Sem upokojenka in stanujem v ulici Breg številka 8. Slišala sem, da je ravno to hišo odkupilo gostinsko podjetje Vitez in da jo namerava preurediti v gostinski lokal s sobami za nočitve. Zanima me, kdaj bo podjetje to namero tudi uresničilo, ker bodo nas, stranke izselili, pa ne vemo kdaj. Prav zaradi tega si marsikdo ne more izboljšati življenjskih pogojev, ker so vsa vlaganja v stanovanja negotova, pa tudi pri nakupu kurjave za to zimo ne vemo, kako in kaj. Ker v hiši Breg številka 8 stanujemo skorajda sami upokojenci, nas ta preselitev in vse okoli nje še posebej skrbi.«

Hiša Breg 8 stoji nekaj deset metrov stran od Viteza. Je

velika dvonadstropnica, ki se ji vidi, da je potrebna obnove. V njej je skladišče nekega podjetja v pritličju, više so stanovanja. Pred hišo je ravno na dan, ko smo si jo ogledovali, ležal kup premoga, kot da se je eden izmed stanovalcev kljub grožnji bližajoče se selitve vseeno odločil, da se bo to zimo grel. Zadaj za hišo je lepo dvorišče z arkadami, pod katerimi si je kaj lahko predstavljati belo pogrnjene mize nove restavracije.

Potem smo poiskali direktorja Viteza, tovariša Lazareviča. Povedal nam je tole: »Veste, kadarkoli grem mimo te hiše, me kdo ustavi in povpraša, kako in kaj bo s selitvijo. Zaenkrat imamo v tej hiši dve stanovanji, ki nam jih je dala v uporabo Samoupravna interesna stanovanjska skupnost in imamo v njih skladišče gostinske opreme. Res pa je, da se dogovarjamo o prevzemu te hiše, ki naj bi jo potem preuredili v gostinski lokal s sobami za prenočevanje. Pri tem naj bi del sredstev prispevali mi, del pa stanovanjska skupnost. Torej stavba še ni naša, vnesli pa smo jo že v srednjeročni plan TOZD Stara Ljubljana za obdobje let 1981–85. Z deli nameravamo začeti že prihodnje leto razen če stanovanjska skupnost ne določi druge namembnosti stavbe. Zanj se je na primer potegovala tudi Slovenska akademija znanosti in umetnosti, ampak kot vse kaže, bomo hišo v preureditev dobili mi.

– Kakšen lokal naj bi pravzaprav to bil.

– Ker je hiša zelo prostorna, imamo v načrtih več specializiranih restavracij v pritličju, zgoraj pa bodo sobe. To bo pravzaprav hotel z restavracijami. Možnosti je ogromno, treba je še izdelati elaborate za obnovo.

– Kdaj bodo morali stanovalci iz hiše?

Prihodnje leto. S stanovanjsko skupnostjo smo se dogovorili, da pol stanovanj za zamenjavo najdemo mi, pol pa oni. Pri tem verjetno ne bo težav, saj v hiši ni etažnih lastnikov, so ljudje s stanovanjskimi odločbami. Seveda bomo tako kot ponavadi prej sklicali sestanke, na katerem bomo skupaj s stanovalci skušali rešiti vse morebitne nesporazume in odgovoriti na vprašanja, ki tarejo ljudi.

– Torej si lahko občani hiše na Bregu številka osem za prihajajoče mrzle zimske dni brez strahu priskrbijo kurjavo?

– Seveda, le če je kje še kaj dobijo.

Tekst in foto: DOCA MAROLT

